

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars tertia, hoc est:
Tractatio evangeliorum tam dominicalium, quam
festivalium, ad recte se sub variis tentationum generibus
gerendum, disposita**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-126133](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126133)

quam possunt : Hinc conscientia sauciatur, quæ si evigilat, sæpè homines ad desperationem adigit, ut Caini, Saulis, Judæ, aliorumque exempla probant.

3. *Vitam abbreviat.* Nam stultum occidit indignatio, & insipientem interficit zelus, Job. 5. v. 2. unde & inter opera carnis recensetur, Gal. 5. v. 21.

III. *Implacabilitatis culpam,* quæ in multis tantas radices egit, ut in inimicitiam mori malint, quàm proximo ignoscere. Sunt hi nefarii homines, quos Scriptura pro homicidishabet. Omnis, qui odit fratrem, homicida est, & scitis, quoniam omnis homicida non habet vitam æternam in seipso manentem, 1. Joh. 3. v. 15. Hinc & religio eorum vana est, precatio inefficax, & spes frustranea, quamdiu in implacabilitate vivunt. Incedunt in via complanata lapidibus, & in fine illorum, profunditas inferni, Sir. 21. v. 11.

Hoc ita probati potest : Ubi odium & invidentia regnat, ibi caritas non est, caritas enim non æmulatur, 1. Cor. 13. v. 4. ubi caritas non est, ibi nec fides est : fides enim per caritatem efficax est, Gal. 5. v. 6. ubi fides nulla, ibi nec bona conscientia, fides enim corda purificat, Act. 15. v. 9. ubi bona conscientia non est, ibi nulla ad Deum fiducia, 1. Joh. 3. v. 21. ubi nulla ad Deum fiducia, ibi nec vita. Nam in Deo vivimus, movemur, & sumus. Act. 17. v. 18. Ubi vita nulla, ibi nec salus, salus enim est perpetua vita, Sap. 5. v. 16. Quicumque igitur in implacabilitate perseverat, salutem & vitam æternam amittit, quæ majoris æstimanda, quàm universus mundus. Quid enim prodesset homini, si universum mundum lucraretur, animæ

verò suæ detrimentum patiatur, Matth. 16. v. 26.

Inter Themistoclem & Aristidem diurnæ inimicitia & similitates fuerant. Orto verò bello Persico Collegæ sibi invicem adjungebantur in gravissima legatione. Tum Aristides : *Cessent inter nos inimicitia, quia alibi satis est effusi sanguinis.* Hi gentiles fuerunt, nec tamen similitates fovere voluerunt : quò magis nos iram & indignationem deponamus, Col. 3. v. 7. & in pace & concordia cum proximo vivere studeamus. Memento novissimorum, & desine inimicari. Sir. 28. v. 6. 7.

De Secundo.

Sequitur *Medela,* quæ fuit

1. *Ex justitia abundantioris premio.* Nisi enim abundaverit justitia vestra plus, quàm Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in Regnum cælorum. Ex quò contrario consequitur, quod si abundaverit, Regnum cælorum nos expectet.

Quoties terreni Reges & Principes de Regnis terrenis disceptant, ut sæpè sanguinem cum vita profundant ? & nil est nisi particula terræ, vanitati subiecta, & quando minus hæc de te cogitant, à morte abripiuntur, & cum interierint non sumunt omnia, neque descendet cum eis gloria eorum, Psal. 49. v. 18. In morte enim Imperatoria Majestas cessat, *Im Zode hat sichs außgeföhrt / dicit Ferdinandus I. R. Imp. h. e. ut Salomo aliis verbis id exprimit : Non manet corona à generatione in generationem, Prov. 27. v. 23.*

Danieli quatuor Regna, in terris futura, ostenduntur, ubi sunt illa ? unum

post alterum transit, & quamvis Romanum Imperium adhuc duret, atramen digiti pedum ex parte ferrei, & ex parte fictiles sunt: & haud difficulter conjicimus, fore, ut invictissimus Imperator Christus Jesus, propediem cum ultimo suo adventu irrupturus, & huic, ut & omnibus aliis Regnis finem impositurus sit, Dan. 2. v. 38. 41. 44.

Verum Regnum Dei, quod hereditario consequemur, quando aliam eamque meliorem justitiam quarimus, quam Christus nobis acquisivit, Regnum æternum est, quod non commovebitur, Psal. 93. v. 1.

Ibi magnifice habitabimus, nempè in Palatio non manu facto, cujus ædificationem ex Deo habebimus, 2. Cor. 5. v. 1. Apparitores nostri non erunt Principes, Comites & Nobiles, ut in aula Imperatorum & Regum fieri amat, sed sancti Angeli & Archangeli, Cherubin & Seraphin: sicuti jam tum in hoc seculo Spiritus administratorii sunt, Hebr. 1. v. ult. Corona, quam nobis Dominus imponet, erit corona vitæ, Apoc. 2. v. 10. corona justitiæ, 2. Tim. 4. v. 8. immarcessibilis gloriæ corona, 1. Petr. 5. v. 4. quæ in æternum non auferetur à nobis, Joh. 16. v. 22. Ed anhelemus, & quoniam in Regno hujus Regis judicium diligitur, Psal. 99. v. 4. apprimè studeamus, ut abnegantes impietatem, & secularia desideria, modeste, & justè, & piè vivamus in hoc seculo, expectantes beatam spem, & adventum gloriæ magni Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi, Tit. 2. v. 13. & seqq.

II. Ex singulari hominis privilegio, quem Deus in tutelam suam recepit, & severè

prohibuit, ut eum neque verbis neque operibus, neque cogitationibus neque gestibus, neque corde, neque ore, neque oculis neque manibus lædamus. Prohibuit Deus necum ipso irascamur, ne ipsum morosè intueamur, ne ipsum calumniis & execrationibus oneremus, multò minus ullo modo manus ipsi inferamus violentas: sic Deus unicuique proximum suum commendavit, Sir. 17. v. 12. ut illum diligamus sicut nos ipsos, Levit. 19. v. 18.

Hominem Romanum non facile licuit vincere & flagellare, Act. 22. v. 25. Verum majoris faciendum est civicum jus spirituale in Ecclesia. Qui enim proximus & frater noster in Christo factus reverenter habendus est, ne temerè lædatur, ut Petrus mandat, 2. Petr. 1. v. 6. seqq.

Hoc privilegio adhuc hodie omnes gaudemus: Sicut enim proximum nobis commendavit Deus: sic & nos vicissim proximo commendavit, ut ipsi non liceat, iracundia, invidentia, inimicitia, vindictæ cupiditate, insidiis, vi & malitia nos prosequi, sicut nec nobis concessum est, ipsi horum quicquam inferre. Hoc solatium nostrum, hæc prærogativa nostra est; qui ad hanc legem vitam non componit, hoc ipso fit judicio, concilio & gehennæ igni reus. Magnatum patrocinium tempore belli sæpè cum consolationem tum gaudium parit: Verum Deus multò melius & gravius patrocinium nobis præstitit. In quinto præcepto præsidio munivit corpus & vitam nostram. In sexto uxorem & liberos. In septimo facultates & opes. In octavo bonam famam, ne quis vel cogitationibus, affectibus, verbis vel gestibus nos infestet, si Dei amicus esse, & ab igne infernali

wali immunis esse velit. Hæc magna consolatio est, quâ pii in omnibus adversitatibus confirmare se possunt. Nam si Deus pro nobis, quis contra nos? Rom. 8. v. 32.

III. *Ex longanimitatis divina rivalo*, quæ hinc elucescit, quod Christus ait: Si offeramus munus nostrum ad altare, & ibi recordati fuerimus, quod frater noster habeat aliquid adversum nos, ut relinquamus ibi munus nostrum ante altare, & vadamus prius, & reconciliemur fratri nostro. Inverea Deus nos tamdiu præstolaturus est, dum eamus & redeamus & reconciliati simus fratri nostro. Quis tale quid coram Magnatibus terrenis auderet? Si quis impetrata audientia, causam suam propositurus, in conclavi Principis recordaretur rerum domesticarum, abiretque domum ad eas expediendas, & tùm demùm rediret, querelam suam expositurus, quâ ratione ille exciperetur à Principe? vix alia vice admitteretur. Sed Deus ter Opt. Max. tantâ benignitate & mansuetudine erga nos præditus est, ut tantisper cultum suum differri velit, quin & ipse jubet nos cum proximo in gratiam redire, deindè remeare, & munus nostrum offerre, quod hoc modò sibi gratum & acceptum fore, pollicetur.

Nonne verò hæc magna patientia & longanimitas, quam Rex Regum & Dominus Dominantium, 1. Tim. 6. v. 15. qui excelsior cælo est, & profundior inferno, longior terra mensura ejus, & latior mari, Job. 11. v. 8. 9. erga nos miseros homunciones probat? quos jure optimo ad infernum detrudere posset, ratione magnæ inobedienciæ, quâ ipsum offendimus, ut

iple ait, Ose. 11. v. 8. Hæc consolatio nostra sit, si ex imbecillitate humanâ in delicto aliquo præoccupati fuerimus, ne desperemus, sed cogitemus, Deum esse propitium & misericordem, ideoque locum daturum pœnitentiæ. Est enim verus *φιλόψυχος*, Sap. 11. v. 27. nec delectatur in perditionibus nostris, Tob. 3. v. 22. sed multùm parcendo nos regit, Sap. 12. v. 18. utrum in tempore gratiæ respiscere velimus à Diaboli laqueis, à quo captivi tenemur, ad ipsius voluntatem, 2. Timoth. 2. v. ult.

De Tertio.

Superest *Cautela*, quam tribus includemus Regulis, quarum

1. *Justitiam sectare*. Hic Christum, cum Scribarum & Phariseorum justitia minime contentum esse audimus: aliam verò requirit justitiam, quæ coram Deo valeat, Rom. 10. v. 3. Deus enim in generatione *justa* est, Psal. 14. v. 6. injusti verò Regnum Dei non hæreditabunt, 1. Cor. 6. v. 9.

Hæc justitia considerari potest bifariam:

1. *Secundum legem*, cujus summam Christus enarrat, Matth. 22. v. 37. Hæc vero ratione impossibile nobis est, legem Dei implere, lex enim spiritualis est, nos verò carnales sumus, venundati sub peccato: hinc quidem delectamur lege Dei secundum interiorem hominem: videmus autem aliam legem in membris nostris, repugnantem legi mentis nostræ, Rom. 7. v. 22. 23.

2. *Secundum fidem*, quatenus Christus eam nobis acquisivit,